

RACA

SCIJ

Ski Club International des Journalistes
Slovenska sekcija novinarjev smučarjev

2018

Foto: Aljaž Sedovšek

MARIBOR
EVROPSKO MESTO ŠPORTA
ŠPORTNA DESTINACIJA **2018**

Visit Pohorje

Terme Maribor

PETROL

51. – 27. V SAMOSTOJNI SLOVENIJI

**ZIMSKO SREČANJE SLOVENSKIH NOVINARK IN
NOVINARJEV SMUČARJEV - MARIBOR 15. do 20. januar 2018**

Dragi in spoštovani,

lepo pozdravljeni v mestu pod Pohorjem, v mestu med vinskimi griči in v mestu, ki za seboj končno pušča več desetletno tranzicijo ekonomske in družbene stagnacije. V letu 2018 je Maribor Evropsko mesto športa, zato je vaš prihod k nam nekakšna simbolna popotnica tega dogajanja. Prav tako boste, čeprav niste zato v mesto prišli, lahko tudi glasniki prebujanja mesta in vzpona nove samozavesti tega dela Slovenije.

Maribor namreč postaja pomemben igralec na področju krožnega gospodarstva ne samo Sloveniji, ampak v tudi v širši evropski regiji. V okviru projekta Wcycle Maribor je mesto prepoznalo in ima danes identificiranih 18 projektov s področja krožnega gospodarstva od katerih so prednostni: Sortirnica - Obrat za obdelavo mešanih komunalnih odpadkov, Tovarna kompozitov - Predelava gradbenih in industrijskih odpadkov in Toplarna na lesno biomaso - Energetska izraba ne onesnažene lesne biomase. Skupaj s partnerji smo bili prav tako uspešni na evropskem razpisu Urban Innovative Actions (UIA), kjer je mariborska občina prejela 2,9 milijona evrov nepovratnih sredstev, s katerimi bo sofinancirala izvedbo pilotnega projekta »Urban soil 4 food«, ki se osredotoča na področje upravljanja z zemljo kot virom. Prav tako pa smo prejeli nagrado Ljubljana Forum Future of Cities 2017, kjer je MO Maribor premagala konkurenco in prejela Skulpturo Kozmično jajce. Komisijo je Maribor prepričal s projektom Wcycle, kot strateškim razvojnim modelom MO Maribor kot urbanega centra na področju integriranega upravljanja vseh

nastalih odpadkov, odvečne energije in odpadne vode, ki temelji na politiki krožnega gospodarstva.

Zavedamo se izzivov, ki so povezani s pionirstvom. Zato želim, da smo v očeh drugih videni kot pozitivni pilotni projekt, ki bo v naslednjih letih koristil tudi drugim lokalnim skupnostim v Sloveniji.

Zraven tega sta se v mestu začeli dve mega investiciji, ki ne bosta prebudili zgolj lokalnega gospodarstva, ampak bosta pomembno prispevali k dvigu tako nacionalne kot srednjeevropske ekonomije. To sta projekta kanadske multinacionalke Magne in evro-azijske investicije v Mariborsko letališče.

Maribor torej ni samo mesto najstarejše trte na svetu, ampak je v zadnjih treh letih postalo mesto najbolj inovativnega razvojnega pristopa, mesto z največ socialnimi podjetji in mesto z najmlajšim voznim parkom mestnega potniškega prometa v Sloveniji.

V letu 2018 se bo v mestu začel največji investicijski cikel v zadnjih tridesetih ali štiridesetih letih, podprt tako z javnimi, evropskimi kot zasebnimi sredstvi. V tem letu se bo po dolgem času začel nov val investicij v stanovanjsko gradnjo tako nacionalnega stanovanjskega sklada kot zasebnih investorjev.

Spoštovani novinarji, dobrodošli v najlepšem slovenskem mestu, ki vam bo zagotovo pustilo lepe spomine in prijetne občutke še dolgo po tem, ko ga boste zapustili.

Dr. Andrej Fištravec
Župan
Mestne občine Maribor

Dragi skiževci!

Tokratno, že 51. srečanje po vrsti končno spet v Mariboru in vsi skupaj želimo, da bi ga lahko znanjci čez 10 in tudi več let prav tako poimenovali »srečanje spominov in obetov« kot smo tistega leta 2007, takrat 40. po vrsti.

Dobrodošli, poskušali bomo urediti vse, da nam bo skupaj lepo. Že v torek, drugi dan srečanja jo

bomo mahnili proti Mariboru, točneje na Lent, k stari trti. To naj bi se zgodilo okoli pete ure popoldan. Ker trta zdaj počiva, ne bomo obirali slavnih grozdov, ampak se bomo naužili zgodbe in konkretnih zalogajev v hiši trte, kjer nas čaka tudi kakšno presenečenje. Sreda bo ponovno čas za smuko in slavnostno otvoritev, kot že tradicionalno ob 18. uri pred Bolfenkom, s penino, prijaznimi pozdravi gostiteljev in spustom naše slavne zastave (oziroma dveh zastav). Četrtek bo smuka na polno, krona seveda tekma v veleslalomu, presenečenje pa čez dan pripravlja RTV center Maribor. Da ne bo slučajno dolgačas, zavrtimo v poznih urah tudi kakšen glasbeni komad. Še prej pa zelo pomembno: volilni občni zbor ob 18. uri - ne pozabit, udeležba obvezna, zadeva je zelo resna!!!! V petek pripravlja presenečenje časopisna hiša Večer, pa seveda tekma v teku na smučeh na Arehu ne bo manjkala. Slavnostno bo v petek zvečer, razglasitev vseh najboljših in seveda glasba do jutranjih ur za tiste, ki še kaj zdržijo. V soboto se bomo objeli in poslovili ter zaželeli reprezentanci vse najboljše na svetovnem smučarskem skižu v Bolgariji.

Srečko, Duška, Zoran, Petra Z. in Meta v odstopu

ELEKTRO MARIBOR

PORSCHE
SLOVENIJA

gorenje

MARIBOR 2007 - RACA

5

Srečanje spominov in obetov

Štiridesetletnico naših novinarskih smučarskih druženj smo slavnostno proslavili »na mestu zločina«, v Mariboru, kjer se je vse skupaj na organiziran način tudi začelo.

V Areni smo najprej pozdravili Filipa Gartnerja, legendo slovenske smučarije, ki je postavil progo pred 40 leti in tudi danes. Naše smučanje je ocenil kot nekoliko staromodno, tudi zato je danes, kot je dejal, postavil za nas »cicibansko progo«. Zbrane je nato nagovoril naš legendarni pravljicar, pravi zaklad zgodb in zgodbic iz nekdanjih dni in eden od prvopristopnikov Otmar Klipšteter - Fredi, ki je povedal, da so takratni slovenski smučarji bili pravzaprav misijonarji slovenske smučarske elite, ki je v poznejših letih porodila v mednarodnem SCIJ zelo močan jugoslovanski SCIJ.

Posebnih aplavzov, res od srca, je bil deležen Joško Pirnar, ki se je slovesnosti udeležil kljub bolezni. »Ne pozabite, kako smo začeli. In

Zaplesali smo tudi kolo - v spomin na stare lepe čase.

bodite trmasti vsaj še naslednjih 40 let,« je na srca položil zbranim račkam. Drugi predsednik SCIJ Boštjan Pirc je povedal, da je odgovorno in s ponosom nadaljeval Joškovo delo. Blaž Lavrič, ki je oje skiževskega voza prevzel za njima pa je povedal, da je največ energije vložil v to,

da je sedež državnega skiža ostal v slovenskih rokah.

»Gojimo duha skiža in skiževske zgodbe in imejmo se

radi,« je v svojih mislih povzel zgodbo slovenske novinarske smučarije Vlado Krejač - Uha.

Vse kar hočete - Uli band.

Filip Gartner je delal progo za cicibane.

Že sam prihod glavnine udeležencev je minil v znamenju jubilejnega 50. srečanja in obujanja spominov.

Drage račke, spoštovani racmani,

kot bi mignil, se je odvrtelo leto, pa ne le koledarsko, temveč je minilo tudi leto od našega kranjskogorskega srečanja. Kranjska Gora je bila središče našega 50. srečanja, ki je bilo povezano z okroglo obletnico. To je bilo tudi srečanje, prepleteno s spomini. Nekateri med nami se dobro spominjate začetkov skiževskih srečanj, ki ste jih pripravljali zagnano in predano, se smučali, družili in povezovali. Številni smo se pridružili pozneje. Nekateri so društvu in srečanjem obljubili zvestobo, drugi pridejo, poniknejo in se na svoje in veselje drugih spet vrnejo. Srečanja so se ohranila, čeprav je zagnanost opešala.

So krivi časi, delodajalci, pomanjkanje časa, imajo mladi drugačne motive in drugačne predstave ...?

Veliko vprašanj, še več odgovorov, morda je vmes tudi kakšen izgovor.

Izgovori hitro zbledijo, ostanejo pa srečanja, takšna, ki se jih veselimo. Med njimi je bilo tudi kranjskogorsko srečanje. Drugačno, zaradi jubileja in novih pristopov. Nepozabna je bila razstava plakatov našega Bineta Roglja, ki so pomembno povezovali sporočilo naših letnih srečanj. Bine, Meta, Vesna, Marjan so pripravili že zgodovinski pregled Binetovih Rac na plakatih in številnih majic, povezanih s čofotanjem rac na morju. Lani je bilo nekaj posebnega tudi zaradi novosti, uspele dražbe Boštjana Pirca, ki je potrdila dobrodelnost račje družine. Prvič so se na smučišču predstavili štajerski predstavniki Kuhinje pod gorenjskim nebom, ki je uspela tudi zaradi nevidnih in vidnih povezav Darka Korena, saj je dosledno spoštovanje HACCP-ovih smernic in higienskega minimuma skoraj preprečilo pripravljeno gostijo.

Drage račke in spoštovani racmani, Kranjska Gora je vpisana na skiževski zastavi, pozdravljen Maribor 2018!

Aljana Jocif

Bilo je nekoč v Kranjski Gori

Na koncu sumljivo dolgega predora se je že kazala medla svetloba januarskega popoldneva, ko sva zagledala moža v avstrijski uniformi, nama je postalo jasno, da sva se pripeljala skozi Karavanke in zgrešila izvoz za Kranjsko Goro. Petra Zemljič ji je bilo ime, novinarki Večera, ki me je s svojim blebetanjem praktično prisilila v to napako, ta se mi sicer nikakor ne bi mogla zgoditi. Babe. Pobral sem jo v Mariboru na poti od Prekmurja do prizorišča lanskoletnega novinarskega smučanja, za katero me je skupina neznancev s predsednico novinarskega društva Petro Lesjak Tušek na čelu rekrutirala nekaj mesecev prej na festivalu Forward v ljubljanskem lutkovnem gledališču.

Po prihodu v simpatično retro avlo hotela Kompas je skupina bolj in manj znanih novinarjev sedela v naslanjačih, ki so dobro deli nogam in hrbtom po napornem smučarskem dnevu. Nenadoma so se bližnja vrata sunkovito odprla, v prostor je vstopil direktor Slovenske tiskovne agencije Bojan Veselinovič. Prišel je iz savne in se nonšalantno zleknil v enega od naslanjačev: »Ti si torej Timotej, jaz pa nisem vedel, o katerem Timoteju mi Petra govori,« mi je povedal. Kosmati nogi izpod kolen sta štrleli iz halje, skupaj z delno razgaljenimi prsmi in globokim, radijskim glasom sta dali vedeti, da je to alfa samec v tem plemenu. Tudi ostali v družbi niso zaostajali po svoji markantnosti. Kljub temu da sem poznal večino obrazov iz medijev, se nisem mogel zadržati, da ne bi vsaj malo podrezal v te bleščeče samopodobe z vprašanjem: »Kje pa vi delate?« V večini primerov je sledil pogled, ki je bil nekakšna mešanica pomilovanja in besnega razočaranja, zaradi česar

sem še toliko bolj z veseljem nadaljeval z dialogom: »Aaaaaa, RTV, lepo, lepo, kaj pa delate?«

Končali smo v kleti hotela, kjer je bil urejen ličen disko, posebej za nas so nastopile trebušne plesalke z orientalskim plesom, ena med njimi bojda novinarska kolegica, nikoli nisem ugotovil, katera. »A je to avtohtoni gorenjski ples,« sem vprašal kolega z Večera Uroša Esiha, za katerega sem do takrat že ugotovil, da tudi v najbolj banalnih pogovorih skrbno izbira besede. »Ja, to so prav domačini iz Kranjske Gore,« je odvrnil. A trenutek kasneje se mu je zazdelo, da sva s to šalo prestopila mejo politične korektnosti, zato je svojo izjavo dopolnil: »Dobro je, veš, da imamo danes tu tak nastop, v redu je to.«

Pred prihodom v disko sva se pogovarjala za točilnim pultom v recepciji. Nenadoma je med naju stopil fotograf Igor Mali s Slovenskih novic, legendarni fotograf, so mi rekli. Pravo smučarsko vzdušje, naročili smo še eno pivo in vključil se je v debato. Po običajnem naštevanju imen oseb, ki jih pozna v Prekmurju, se je pogovor nadaljeval v sproščenem vzdušju, dokler ga v določenem trenutku nista presekala stavka, ki sta v tovrstnih razpravah ob izpolnjenih pogojih neizbežna: »A ti mene zajebavaš? Mene si našel, da me boš zajebaval?« Na pol v šali, na pol v svarilo je sledilo razkazovanje Malijeve stisnjene pesti. »Glej jo, kako velika je,« je bil sam navdušen nad svojo fizionomijo in nad zamisljivo, kake deformacije bi lahko povzročila ob trku z mojim obrazom. Ne spominim se več, s kakim manevrom sem se izvil iz te situacije, a naj se vrnem k pogovoru z Esihom. Ta je pred tem že bil en teden na smučanju v Italiji.

Uradno je šel na počitnice z družino, a v resnici je šel trenirati za novinarsko smučarsko tekmo. Prišel je pripravljen, da dokončno obračuna z velikima rivaloma z Dela, s tistim ribičem Močnikom in šminkerskim fotografom Voglom, ki se je na dražbi neuporabne krame, ki jo vsako leto organizirajo v okviru novinarskega smučanja, uspešno potegoval za najdražji predmet - stare Elanove smuči, za katere je menil, da bi se lepo vklopile v hipstersko estetiko njegovega stanovanja, kasneje pa ni imel dovolj denarja pri sebi, da bi jih plačal. »Prav ti bodi, kaj se pa važiš,« mu je nejevoljno rekla Meta Verbič, organizatorica. Besna je bila še od prejšnjega večera, ko so se na vsakoletni skupščini nekaj petelinili iz menijev neznanih razlogov.

Kakor koli že, Esihu je na koncu uspelo, dobil je medaljo in se uvrstil na svetovno prvenstvo v Bolgariji, tisti večer si je pri večerji privoščil izdatno količino sladice, ki se jih je sicer kot zagovornik filozofije zdravega življenja izogibal, a tokrat mu ni bilo mar. Zaslužil si je in vedel je, da bo to njegovo leto. Zmagovalna mentaliteta, ki jo je izžareval, je zajela še druge, ki so se z njim družili v tistih dneh. Z medaljo se je okitila tudi predsednica novinarskega društva, a to ni bilo presenečenje, saj poleg Korošice ostali novinarji, ki smučamo v turističnem razredu, na pisti delujemo kot lipovi bogovi v kombinezonih.

Pa vendar, ko danes razmišljam o teh dogodkih, imam občutek, da smo takrat, januarja 2017 v Kranjski Gori, vsi udeleženci novinarskega smučanja, tudi tisti, ki na smuče niti stopili niso, na koncu stali poleg Uroša Esiha na zmagovalnih stopničkih.

Timotej Milanov

DRAŽBA ZA DOBER NAMEN JE USPELA.

Uspela zato, ker so kolegice in kolegi za dražbo prispevali delček nečesa njim dragega in tudi zato, ker so drugi na dražbi to znali ceniti.

440,00 EUR smo po smučarskem druženju slovenskih novinarjev in novinarjev smučarjev v Kranjski Gori nakazali za projekt Botrstvo. S tem našim prispevkom

smo kar nekaj otrokom omogočili preživeti dan ali več v družbi vrstnikov v naravi, na snegu, morda v bazenu. Ob nakazilu so nam izrazili zahvalo, sama pa se zahvaljujem vsem, ki ste sodelovali in prispevali za dober namen.

Meta

VEČER
nov dan. nov večer.

Mercator

STEYER

Hiša dišečega Traminca
House of Gewürztraminer

Franci Čop v družbi prijateljev in sotekmovalcev

Pohorje kot telovadnica Maribora

Pred šestdesetimi leti so odprli mariborsko vzpenjačo, vzpenjačo, ki so jo v preteklih letih dodobra spoznali tako Mariborčani in Mariborčanke, kot tudi ves svet. Kako tudi ne, v zadnjih desetletjih ne smučajo na Pohorju samo domačini, ampak tudi tuji gostje, vse od Avstrijcev, Nemcev, pa tudi Japoncev, Korejcev in Kitajcev. Mnogi domačini seveda še pomnijo, kdo je bil pred toliko desetletji najbolj zaslužen za zasnovanje, izvedbo in pogon vzpenjače na Pohorje, to je bil smučarski delavec in eden najbolj gorečih zagovornikov izgradnje vzpenjače Franci Čop. Po njem se imenuje tudi Čopova smučarska proga, ki se je nekoč imenovala »turistična«, potem pa so jo Mariborčani vzeli za svojo in poimenovali kar Čopka, »gremo po Čopki« so rekli, ko so izbirali, kje naj bi se po bleščečem snegu odsmučali v dolino. Nekaj izjemno zanimivih utrinkov iz življenja Francija Čopa je z nami podelila njegova hčerka, glasbena urednica na Radiu Maribor, Urška Čop Šmajgert.

»Moj oče je bil rojen na Jesenicah, rad je imel sneg, gore, rad pa je imel tudi vodo, reke, Savo Dolinko, kjer so s prijatelji kot fantje lovili ribe kar z roko. Zanimiv podatek je tudi, da je rad igral violino, bolj kot začetnik, na plesih na Jesenicah, a ta njegova

dejavnost ni bila dolgega veka, »pripoveduje Urška Čop Šmajgert. Rad je risal in to svoje znanje je izpopolnjeval tudi na trgovski akademiji na Dunaju, kjer so imeli risanje kot enega izmed učnih predmetov. Trgovsko žilico je imel prirojeno in ko je še pred II. svetovno vojno prišel

Franci Čop kot mlad fant v svojem elementu.

v Maribor, je na Gosposki ulici, pri nekdanjem hotelu Zamorc, odprl trgovino s športno opremo, imenovano Olimpija. Zakaj?

»Že na Gorenjskem je smučal, skakal, drsal pa tudi igral tenis; zima, sneg, hribi so bili njegova usojena življenjska pot. Že kot mlad je tekmoval kot skakalec in v alpskih disciplinah. Na Zimski olimpijadi je tekmoval v Garmisch Partenkirchnu in v Saint Moritzu, še kot trener pa je sodeloval na olimpijadi v Cortini leta 1956, ko sem se jaz rodila. Poimenoval naj bi me Cortina, pa mu je njegov prijatelj Marjan Kožuh tedaj poslal telegram z besedilom; Dragi oče, Urša joče. In postala sem Urša,« z nasmeškom pripoveduje Urška Čop Šmajgert.

Franci Čop je bil človek z ogromno energije, in ga je bilo zato težko dohajati. V Mariboru si je zadal kot cilj in poslanstvo, da naredi nekaj za smučanje. Njegov stric na Jesenicah, Joža Čop, mu je sicer dejal: »Franci, kaj boš naredil na tem kuclu?« A Franci Čop se ni dal. Tako so najprej naredili legendarno sedežnico Habakuk in zanj izsekali jaso, nato pa so leta 1957 otvorili tudi Pohorsko vzpenjačo. Stebre za vzpenjačo so izdelali v Metalni, aluminijaste kabine pa v Impolu.

Kot direktor gospodarskega podjetja Pohorska vzpenjača je seveda Franci Čop moral biti dober vodja, dober komandant, ki pa se je izredno dobro razumel s Pohorci, domačini, ki so mu zelo pomagali pri njegovem delu in mu tudi zaupali, da želi v Mariboru in na Pohorju narediti za ljudi nekaj res dobrega, ljudsko smučišče. Pohorje naj bi postalo hrib za vse ljudi.

»Smučarske karte so se dobile s popusti, tako kot so ljudje preko sindikata hodili na morje, tako si je želel, da bi Pohorje postalo kraj za ljudi in njihovo rekreacijo, da bi postalo telovadnica Maribora.« pravi Urška Čop Šmajgert.

Smučarska tekmovanja so imeli najprej na Meljskem hribu, nato pa so prišle vzpodbude, da bi bile tekme na Pohorju. Pogoji so bili dani, Dušan Senčar, oče Zlate lisice, pa je s pomočjo mednarodnih povezav ustvaril Zlato lisico na Pohorju, mednarodno tekmovanje, ki privablja gledalce od blizu in daleč tudi danes. »Zlata lisica je sprva potekala na Pohorju, pod Hotelom Bellevue, ki še zdaj velja za najtežji ženski slalom nasploh, nato pa so jo preselili v dolino, na Snežni stadion, kjer je še danes »zaključuje svojo pripoved Urška Čop Šmajgert.

Tamara Zupanič Čučnik

ASK BRANIK NADALJUJE SMUČARSKO TRADICIJO NA POHORJU

Mariborski smučarji v olimpijskem ciklusu 2026-2030 ogrodje slovenske smučarske reprezentance

Smučanje na Pohorju in v Mariboru ima dolgo tradicijo. Leta 1919 so v Mariboru ustanovili 1. Slovenski športni klub Maribor, ki je tri leta kasneje dobil sekcijo za zimskie športe. Prvo smučarsko tekmovanje so organizirali leta 1926, na svetovni smučarski zemljevid pa so se zapisali leta 1964 s prvim tekmovanjem za Zlato lisico. Organizacijske niti so bile v rokah Smučarskega kluba Branik, ki je uradno nastal leta 1951 (po preimenovanju iz SK Polet) in kaj kmalu postal najboljši smučarski klub v takratni Jugoslaviji. Med najzaslužnejšimi za razcvet smučarje in tekmovanja za svetovni pokal na Pohorju so zagotovo Dušan Senčar, Franci Čop in Marjan Kožuh. Letos je bilo na sporedu že 54. tekmovanje za Zlato lisico, ki so ga zaradi pomanjkanja snega preselili v eno izmed tradicionalnih rezervnih zatočišč, v Kranjsko Goro. Organizator tekmovanja je Alpski smučarski klub Branik, naslednik SK Branika, ki je - podobno kot Športni center Pohorje - leta 2016 potonil v dolgovih. Še pred stečajem, leta 2014, je organizacijsko žezlo v roke prevzela nova ekipa na čelu s sedanjim predsednikom ASK Branika, Boštjanom Tancerjem:

»Februarja leta 2014 je bilo potrebno, če karikiram, najti »norca«, ki bo zagrizel v to kislo jabolko. Dejansko se je vedelo, da ni okostnjakov v omari, vse težave so bile na mizi. Šlo pa je za ogromno breme, praktično nerešljive probleme in dolgove. Začetno energijo še pod okriljem starega kluba smo vložili v prenovalo tekmovalnega športa. Tekmovalni del v najmlajših vrstah smo postavili na noge, v ospredju je bilo ponovno pridobivanje zaupanja pri starših«, pojasnjuje Tancer, ki je sredi leta 2016, zaradi milijonski dolgovi oziroma poslovnih navezave na prav tako zadolženi Športni center Pohorje, predlagal stečaj SK Branika.

Sledila je ustanovitev ASK Branika in dodatna pomladitev ekipe. Odtlej delujejo na zdravih finančnih temeljih in prvi sadovi dela se že poznajo, še dodaja Tancer: »Po štirih letih, odkar je nova

Foto: Arhiv ASK Branik

ekipa na čelu najprej SK Branika, zdaj pa ASK Branika, se je število tekmovalcev v kategorijah do 16. leta povečalo. Če smo začeli z enim kombijem, ki je konec tedna vozil na tekmovanja, jih potrebujemo zdaj kar 8 za prevoze naših tekmovalcev na tekme oziroma na treninge na bližnja visokogorska smučišča.

Med cilji ASK Branika sta poleg izvedbe tradicionalne Zlate lisice zagotovo popularizacija športa, navduševanje najmlajših skozi celoletne programe Alpske šole za prve smučarske korake in tekmovalni šport. V klubu je trenutno 450 članov, v pogonu ASK Branika deluje 150 otrok, od skoraj 50 smučarjev v tekmovalnih vrstah vse od najmlajših do FIS kategorij. Za strokovno podlago skrbi vsaj 10 trenerjev in pomočnikov trenerjev ter 25 učiteljev smučanja. Člani kluba so tudi Ilka Štuhec, Boštjan Kline in Klemen Kosi, kot izpostavlja Boštjan Tancer pa je njihova vizija, da dosežejo in nadgradijo njihove uspehe: »Uspehi Ilke in Boštjana za nas predstavljajo veliko čast, hkrati pa tudi obvezo in odgovornost do lokalnega okolja. Njuni vrhunski rezultati so plod dela Branikovcev pred desetletjem ali dvema, mi pa moramo s svojim delom doseči oziroma poskušati preseči rezultate predhodnikov. Naša dolgoročna vizija je usmerjena v olimpijske igre 2026 oziroma 2030. Takrat se bo v strokovnem in tekmovalnem smislu merila uspešnost našega dela. Takrat ne bodo pomembni zgolj polni kom-

biji, ampak tudi rezultatska plat dela z mladimi, vzgoja vrhunskih tekmovalcev. Če smo na začetku delali na popularizaciji in številčnosti, zdaj delamo na tem, da bomo vzgojili nove bodoče šampione. Upamo seveda, da bodo mariborski smučarji v olimpijskem ciklusu 2026-2030 tvorili ogrodje slovenske smučarske reprezentance«.

Mariborsko in Areško Pohorje za zdaj nimata poligona za vrhunske smučarje. Tekmovalci ASK Branika trenirajo v jutranjih urah, kasneje so proge večinoma na voljo rekreativnim smučarjem. Tudi zato si v ASK Braniku želijo, da bodo obljube kmalu uresničene: »Za nas je pomembno, da lahko od 15. decembra do 15. marca zime presmučamo na našem »bregu«, to velja predvsem za mlajše smučarje. Potrebujemo pa raznovrstne terene. Trening poligon, ki je najavljen, je dodana vrednost in prednost lokalnega okolja. Za nas. In za klube v bližini, s katerimi bi se lahko tudi primerjali. Če in ko bo poligon zaživel pa bodo naši tekmovalci končno dobili svojo dvorano na prostem«.

In še k finančni plati »novega« kluba. Letni proračun znaša od 1,4 do 1,5 milijona evrov, od tega je 1,1 milijona vredna organizacija tekmovanja za svetovni pokal. Zlata lisica ostaja v koledarju svetovnega pokala vsaj do leta 2021, pomembna pa je tudi zato, ker ASK Branik ob uspešni izvedbi Zlate lisice približno desetino sredstev nameni lastnemu pogonu. Za tekmovalni šport namenijo 200 tisočakov, predsednik ASK Branik pa ob tem poudarja, da še vedno veliko finančno breme sloni na starših, nekaj denarja pa prinese še smučarska šola in letni program športa Mestne občine Maribor.

Dejan Rat

Predsednik ASK Branik Boštjan Tancer, foto: Dejan RAT

Slovenska ekipa na svetovnem novinarskem prvenstvu lani v Savojskih Alpah, ki so jo sestavljali (od leve) Blaž Močnik (Delo), Bojan Glavič (Dnevnik), Drago Bulc, David Jug (Žurnal24), Voranc Vogel (Delo), Petra Lesjak Tušek (Večer), Mariša Bizjak (RTV), Maja Roš Kanellopulos (Pop TV), Maja Grgič (Delo), Barbra Jermann (Suzy), Katja Roš in Uroš Šošarič se je v Val Cenisu še zadnjič ponosno postavila pred fotografski objektiv Voranca Vogla, ki je vse dni skrbno beležil dogajanja v Val Cenisu.

BLAŽ, ŠPORTNI RIBIČ, LOVI MEDALJE TAKO USPEŠNO KOT RIBE

Oboje dokazano tudi 64. svetovnem smučarskem prvenstvu v Val Cenisu

Francozi se sicer res dobro znajo delati Francoze in zaradi svoje nonšalantnosti radi kaj tudi zamočijo (ko recimo 200 novinarjev s celega sveta stlačijo v premajhne sobe v hotelu brez delujočega interneta ali ko jih pustijo čakati na avtobus kot na Godota, ki nikoli ne pride), a je treba gostiteljem že 64. svetovnega prvenstva novinarjev v smučanju v Val Cenisu v Savojskih Alpah vseeno zgolj čestitati za izvrstno organizacijo. Že prvo noč so namreč poskrbeli za pol metra novega snega, preostanek tedna pa za sončno vreme skoraj brez oblaka, tako da je bil smučarski užitek na 125 kilometrih prog, ki se raztezajo med 1500 in 2800 metri nadmorske višine, prav božanski. Seveda v državi, znani po dobri hrani in kapljici, ni manjkalo niti gurmanskih užitkov. Kar nekaj smo jih gostiteljem in tekmovalcem iz 30 držav na tradicionalnem nacionalnem večeru pričarali tudi z dobrotami iz Slovenije.

Besedilo: Bojan Glavič
in redakcija Meta Verbič
Slike: Voranc Vogel

3x3 oziroma najuspešnejša slovenska trojka, ki je skupaj zbrala kar devet medalj: Maja Roš Kanellopulos zlato v kombinaciji in srebrni v veleslalomu in tekih, Barbra Jermann zlato v veleslalomu in kombinaciji ter bronasto v teku, Blaž Močnik pa srebrne v vsaki od disciplin. Po eno medaljo sta k ekipnemu uspehu prispevala še Mariša Bizjak (prvakinja v teku) in David Jug. Prav slednji je nosil največje breme odgovornosti - ne le kot kapetan ekipe, ampak predvsem zaradi visokih pričakovanj domačih. Njegovi mali hčerki Lila in Brina sta mu v kovček med oblačila poskrili kup prsrčnih risbic z jasnimi željami, da naj dragi očka zmaga ali dobi vsaj medaljo. Prvi nastop se mu zaradi grdega padca v veleslalomu ni posrečil in ko je to sporočil domov, je od svoje boljše polovice namesto tolažbe slišal le sočutno besedo »Ubogici«, namenjeno razočaranima hčerkama. David se je potem še bolj potrudil v teku na smučeh in le poskrbel za srečen konec, punce pa so mu doma priredile sprejem, kakršnega bi bila vesela tudi Ilka Štuhec.

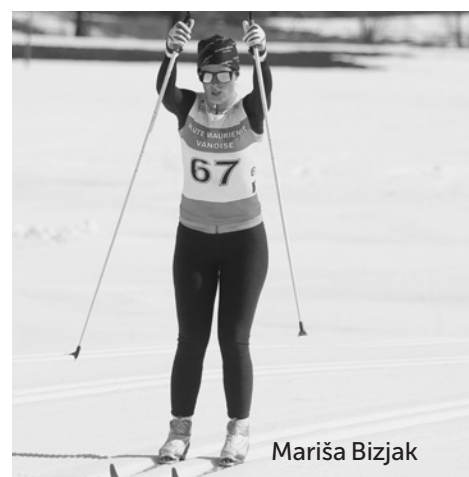
Tokrat so bili obiskovalci nacionalnega večera še posebej navdušeni nad prekajeno soško postrvijo, ki jo je lastnoročno ujel in narezal Blaž Močnik, Katja Roš pa je pri pripravi rada pomagala z dragocenimi nasveti, ki jim prisluhne tudi njena hčerka Ana, sicer uradno najboljša chefinja na svetu.

Maja Roš Kanellopulos

Barbra Jermann

Mariša Bizjak

Blaž Močnik

David Jug

Shalom, Sveta dežela

Neznani znani Izrael - Izraelska sekcija novinarjev smučarjev je odlično pripravila poletno srečanje

Izrael! Država, ki jo vsi poznamo, a o njej vemo preklemano malo. In so naši kolegi, izraelski novinarji, marca lani napovedali, da namepravajo v svoji domovini organizirati poletno srečanje SCIJ, kar je sicer nekaj običajnega, saj mnoge države, članice SCIJ, Mednarodnega kluba novinarjev smučarjev, pač nimajo snega, da bi organizirale pravo, zimsko srečanje na snegu, in zaradi tega pripravijo kaj zelo vabljivega, kar naš klub dela še posebej posebnega. Zato je bilo nekaj čisto običajnega, da so srca zadrhtela v drugačnem ritmu in pojavila se je želja, da bi Izrael spoznali tudi v resnici. In situ, kot se temu reče učeno.

Kajpak je pri vsem odigral še posebno vlogo stari slovenski rek: Rana ura, zlata ura ... in tako naprej, saj se je naše modro vodstvo, v izogib običajnim in neplodnim polemikam, odločilo, da bodo imeli prednost »prvopristopniki«. In se je zgodilo ... Izraelci so najprej rekli dva, potem,

tri, štiri in celo pet možnih udeležencev. Žal se je končalo tako, da sva z dunajskega letališča proti Izraelu, natančneje Tel Avivu, odletela sama. Še prej sva na Dunaju od izraelskega »varnostnika« na štantu El Ala izvedela, da v isto smer potujeta tudi naša slovaška prijatelja Milan in Zdenka. »Pa nista poročena,« nama je zaupal agent ... In že tu sva ugotovila, da Izrael, kamor sva bila namenjena, ni čisto običajna dežela. V prvem nadstropju letališča je bil sedež El Ala čisto na koncu hodnika, njihov prostor pa prepoln moških v maskirnih oblekah, vojaških škornjih, »ovenčanih« z uziji, škorpionji ... Ni bilo mogoče ugotoviti, ali so »uvoženi« ali domači.

No, pred pristankom v Tel Avivu morava še dodati, da se je tokrat prvič, kar potujeva po svetu, zgodilo, da naju je sin Matjaž, ki je po spletu nesrečnih okoliščin zelo priklenjen na internet, večkrat in zelo vztrajno prosil, da bi si premislila in opustila potovanje v Sveto deželo.

Kakorkoli, že na letalu sva ugotovila, da gremo v nenavadno deželo.

Celo prigrizek, ki so nam ga ponudili med letom, je imel certifikat, da je »košer«, torej v skladu z židovsko religijo ... in končno – Tel Aviv. Nov obraz - Yossi Rosenman, fotoreporter, predsednik ene od mnogih izraelskih novinarskih organizacij, ki ga bodo tisti, ki gredo na svetovno srečanje v Bolgarijo, tam zanesljivo spoznali. Naši stari znanci s skupne smučarije Eliya Zviel, ki zadnje čase sliši tudi na priimek Roitman, Aliza Zezak in Rom Bachman, tisti, ki vedno tekmuje na deski in zaradi tega tudi štarta zadnji, da ne bi preveč razril proge, so nas že čakali v novonastajajočem turističnem naselju Hadera, dobrih dvajset kilometrov od Tel Aviva. Tistih dvajset kilometrov je minilo dokaj hitro, čas pa so nam krajšali razkošni, raznobarvni grmi buganvilije, ki so odlično razbili monotonost rjavkastih sipin vse do morja. Potem pa za nameček še razkošni hotel Ramada, na sami obali toplega Sredozemskega morja. Svojevrsten pečat otvoritvi sta dodali še vdova in hčerka našega pokojnega prijatelja Haima Tala, ki sta z veseljem priskočili na pomoč organizatorjem. Po otvoritvi srečanja pa še nočni sprehod po bližnjem starodavnem pristanišču Cesarea, v katerega oko-

Pogled z balkona hotela Ramada na Sredozemsko morje.

Gneča na plavajoči repliki več kot 2000 let stare lesenjače.

Zajtrk z guinnessom v pravem arabskem irskem baru: Predsednik SCIJ, lastnik puba in Ralf Scheurer in Nemčije.

lici počitniške hišice dosega takšno ceno, da bi si slovenski novinarji s svojimi plačami lahko privoščili kvečjemu pasje utice ...

Kakorkoli že so bile vabljive obložene mize pri zajtrku v Ramadi in bližina morja je bilo le treba na pot, do ne tako oddaljene tovarne za razsoljevanje morske vode. Kako pomembne so te naprave za Izrael, so pričali tudi neverjetni varnostni ukrepi. Čeprav smo bili najavljeni in je bilo že pred obiskom tja nujno sporočiti celo številke potnih listov, so oboroženi varnostniki še enkrat pregledali avtobus, za nameček pa se je v majhnem pristanišču na gladini morja zibal malo večji čoln, katerega palubo je »krasil« protiletalski top ... Fotografiranje je bilo tu seveda prepovedano. V tovarni sicer ne, še posebej pa so nam zabičali, naj nikar ne fotografiramo bližnje termoelektrarne, ki je sicer zelo kazila panoramo, so bili pa nanjo še posebej ponosni, saj so še do nedavnega v njej kurili premog, pa so ga zaradi hudega onesnaževanja okolja zamenjali z bolj čistim plinom.

Po ogledu razsoljevalnice se nam je pridružil hudo zanimiv vodič. Dan Arnold. Najprej nam je pojasnil, da je avstrijski in ne nemški Žid, potem pa je vse bolj odpiral svojo zakladnico bogatega znanja in izkušenj. Naša pot nas je najprej peljala proti Haifi, tretjemu največjemu izraelskemu mestu, kjer nas je čakal sprejem pri županu. Pa ga nismo dočakali, bolje rečeno on ni dočakal nas. Haifa stoji, tako kot večina izraelskih naselij na hribu, zgradbe so natlačene tesno skupaj in prava umetnost se je tu z avtobusom prebijati skozi prometni kaos. Naš šofer je požel mnoge aplavze, ko se mu je s filigransko natančnostjo uspelo prebijati skozi ozke uličice. A tudi on čudežev ni mogel delati. Župan nas ni dočakal, saj je moral pod nujno na pogreb v Tel Aviv, nas pa je pričakala njegova ekipa. Potem pa nas je čakalo še presenečenje. Organizatorji so nas namreč popeljali do marine Ha'Kishon, kjer je med mnogimi jahtami kraljevala lesena jadrnica, replika lesenjače, ki so jo izkopali izpod morskega mulja, stara več kot 2000 let. Fotografiranje, potem pa proti našemu večernemu cilju. Le še daljši postanek v mestecu Acre, zanimivemu zaradi podzemlja, pravcatega mesteca, s kanalizacijo, vodovodom, kopališči, mnogimi dvoranami, med njimi tudi vse bolj priljubljeno poročno. Naš končni cilj pa je bila vas Fassouta, z nekaj več kot 2000 prebivalci, Arabci, samimi kristjani, komaj dva kilometra oddaljena od libanonske meje. Župan, župnik, skavtski orkester z mažoretkami, pravzaprav cela vas nam je prišla pozdravit. Enkratno

Bivanje v kibucu je bilo tudi priložnost za poletni kongres SCIJ. Že pred tem se je pri naju oglasil predsednik Frederick Wallace in se pozanimal, ali bi Slovenija lahko v zelo bližnji prihodnosti organizirala zimsko srečanje (posledica obiska generalnega sekretarja SCIJ na našem jubilejnim srečanju v Kranjski Gori pač). Na sestanku pa je povedal, da je organizatorjev vse manj in da razmišljajo, da srečanja ne bi bila več vsako leto. Prav tako je povedal, da bi se udeleženci zimskih srečanj ob prijavi morali tudi zavarovati za primer morebitne odpovedi. Na zadnjem srečanju v Val Cenisu so se zaradi nepričakovanih odpovedi tik pred zdajci organizatorji znašli v resnih težavah, ki bi jih s takšnimi zavarovanji lahko omilili ali celo preprečili.

sprejem z večerjo, ki so jo pripravile domačinke, potem pa so nas mnogi tudi prenočili v svojih domovih. Midva sva naletela na prijazno družino Assy, energičnima zakoncema z dvema skoraj odraslima sinovoma, hčerka pa se je že poročila in odselila. Pogovor se je zavlekel pozno v noč, tudi zaradi tega, ker gospodinja zelo rada potuje in letos načrtuje obisk v Sloveniji. Na vprašanje, kako velika je naša država, sva skoraj usklajeno odgovorila, da je precej manjša od Izraela. Nato pa je najmlajši, Lui skočil na internet in glej ga zlomka - površina obeh držav je skoraj enaka, le da ima Izrael sedem milijonov prebivalcev.

Noč je bila prekratka za pošten počitek in treba je bilo na zajtrk, v edini tamkajšnji gostinski lokal, pravzaprav pub. Lepinja, kozji sir, kajmak, sveža zelenjava in sadje, za nekatere tudi nekaj požirkov guinnessa. In že smo morali odriniti proti dolini Ha'Hulan in gori Ben Tal, predvsem pa proti Golanski planoti. Obisk slednje je veliko prispeval k razumevanju dogodkov sredi šestdesetih let prejšnjega stoletja. Ko so namreč po drugi svetovni vojni pomembneži risali meje tukajšnjih držav, so namreč uporabljali zgolj ravnilo, za drugo pa se niso menili. Tako je meja med Sirijo in Izraelom potekala prav po robu Golanske planote in Sirci so se dolgo časa »zabavali« z obstreljevanjem izraelskih kmetov v dolini. Slednji so imeli zaklonišča celo na svojih njivah, a se mnogim kljub temu ni uspelo umakniti topovskim granatam in ostrostrelcem. Ko je bilo Izraelu tega dovolj, so napadli in med tistimi, ki so se zagnali v hribovje proti Golanu, je bil tudi naš vodič Dan Arnold, takrat še zelo mlad. Pripovedoval je, kako so dolge dneve

poslušali ženski glas, ki je usmerjal topovski ogenj, ko pa so napadli, so v vojašnici na Golanu zajeli štirideset ruskih inštruktorjev, samih moških in eno žensko - njihovo »znanko« z radijskih valov. Pozneje so jih menda zamenjali za druge ujetnike, to dogodivščino pa je prvič povedal prav nam. Izraelci so se ustavili na drugem koncu planote, od koder je bilo le še 30 kilometrov do Damaska. S tistega roba je lep razgled na Sirijo, na robu pa stoji gostišče z zanimivim imenom Coffee Anand ...

Na Golanu je zdaj še nekaj vojaštva, mirovnih sil, pa govedorejcev in vinogradnikov, zato ni bilo nič čudnega, če smo po spustu nazaj v dolino zavili še v Golansko vinsko klet. Izraelci se vedno bolj zavzeto ukvarjajo z vinogradništvom, prejemajo tudi vse več nagrad na mednarodnih vinskih sejmihi, še posebej ponosno izpostavljajo londonskega, kjer so prejeli tudi prvo medaljo za svoj kabernet sauvignon (njihovo največkrat nagrajeno vino sploh). Sicer pa glede sort, ki jih pridelujejo, niso nič kaj izvirni – med njimi najdemo denimo tudi argentinski malbeck.

In pred nami je že bil Nazaret. Na vrhu hriba je sicer kraljevala mošeja, a je župan Nazareta zagotavljal, da je v mestu bolj malo muslimanov. Pritoževal pa se je čez državno oblast, ki je do prebivalcev arabskega porekla zelo mačehovska. V cerkvi Marijinega razodetja je bila kajpak gneča, tudi pod arkadami ob zunanjem obzidju. Tega krasijo številni mozaiki, tudi slovenski. Nato nas je pot vodila še do bližnje pravoslavne cerkve Aleksandra Nevskega. Ko smo se vračali v hotel, pa smo se prvič in edinkrat tudi zares prestrašili, v izpušnem sistemu mimo vozečega avta, morda je bil tudi motor, je

počilo kot hudič, pa k sreči ni bilo nič drugega ...

Naslednji dan je bil program najboljše. Peljali smo se proti jugu. Tako kot doslej smo se po dolini reke Jordan, ki je vse prej kot kakšna mogočna reka (še najbolj spominja na naše potoke), vozili mimo gostih nasadov bananovcev, datljevih palm, granatnih jabolk in avokadov in se nezadržno bližali krajem na Zahodnem bregu in Mrtvem morju. Prevozili smo kontrolno točko in se znašli v povsem drugem svetu. Polja in vse kar je raslo na njih, so bili dokaj lepo urejeni, tu, na Zahodnem bregu pa si dobil občutek, da prebivalci gojijo predvsem plastiko. Na vseh njivah so iz zemlje gledali večji ali manjši trakovi in hitro smo ugotovili, da so to ostanki folije, pod katero so gojili zelenjavo, ko pa so pridelek pobrali, so enostavno vse preorali, s plastiko vred. Kratek postanek v tovarni Ahava, kjer izdelujejo lepoticne pripomočke na podlagi koristnih sestavin iz Mrtvega morja, potem pa resnični čudež v skoraj puščavi. Kibuc Ein Gedi je zanesljivo med najlepšimi v Izraelu, saj stoji v pravcatem Botaničnem vrtu, z več kot dva tisoč različnimi rastlinami, grmovnicami in drevesi, med katere so postavili tudi toplice, v sklop katerih sodi tudi bazen z vodo iz Mrtvega morja. In kopanje v tej vodi je resnično izjemno doživetje, saj ne moreš potoniti, za povrh pa moraš biti še posebej pozoren, da ti slanica ne pride v oči. V kibucu

so se že pred časom odločili, da bo njihova prihodnost v turizmu. Za to so se odločili tudi zaradi tega, ker so njihove plantaže skoraj prepolovile pogrezajoče se površine. Ob cesti vzdolž Mrtvega morja in na njegovih peščenih plažah stoji veliko opozorilnih tabel, da je gibanje po tem območju smrtno nevarno. Zaradi ugreznin (sinking wholes). Gladina Mrtvega morja se namreč nenehno niža, samo v zadnjem letu za cel meter in pol, to pušča posledice tudi v podtalnici, posledice tega pa so večje in manjše luknje. Pri odkrivanju le teh pomaga tudi italijanski satelit, ki leti nad tem območjem, Italijani pa vsak dan poročajo Izraelcem, kje so nastale nove luknje. Z Mrtvim morjem dobro služijo tudi v kibucu Ein Gedi, kjer imajo na obali še ene velike toplice, ob tem pa so razvili tudi svojo kozmetično linijo. Od toplic do morja kopalce vodi varnejši vlakec, v morju, nekaj metrov od obale pa so tudi tuši s sladko vodo, da si kopalci, ki jih zalije slana voda, lahko izperejo oči.

Nedaleč od toplic je tudi narodni park Masada, v katerega središču je gora, na kateri so Židje, ki so bežali pred Rimljani, postavili skoraj neosvojljiv grad. Njegov najslavnejši prebivalec je bil kralj Herod. V bližnjem hribovju so v votlinah z zazidanimi vhodi odkrili tudi slavne Kumranske zvitke ...

Pred nami je bila še zadnja postaja tega srečanja – Jeruzalem. Neizmerna gneča, verniki vseh vrst,

Na 65. zimskem srečanju Mednarodnega SCIJ v Pamporovem, v Bolgariji od 25. februarja do 3. marca 2018 nas bodo po rezultatih v Kranjski Gori 2017 zastopali: članici Maja Grgič in Petra Lesjak Tušek, člani Uroš Esih, Tomaž Okorn in Matej Vončina, veteranki Darja Groznik in Lidija Kosi, veteran Bojan Glavič, super veteranka Marjeta Šoštarič in super veteran Gregor Pucelj. Za vloženo delo in trud pri organizaciji 50. zimskega srečanja KRANJSKA GORA 2017 pa sta si mesto v ekipi zagotovila še Aljana Jocić in Darko Koren.

ogromno policistov in vojakov (tudi lepih vojakinj) ... Zahodni zid, zid objokovanja. V lepe vtise je nenadoma posegel »slovenski zet«, ki je Jeruzalem razglasil za glavno mesto Izraela. Kdor je bil tam, zdaj lahko zgolj s strahom pričakuje, kaj se bo tam dogajalo v prihodnje ... Bomo videli.

Zadnja noč v Tel Avivu. Opolnoči je bilo 30 stopinj, potem pa zgodnja vožnja do letališča Ben Gurion (tri ure pred vzletom), hudi varnostni ukrepi, na dunajskem letališču pa »prijetnih« osem stopinj Celzija.

Besedilo in fotografije: Marjeta in Uroš Šoštarič

Urošu bi se pa lepo podala modra baretkca

Vodič po Golgoti je bilo kar naš novinarski kolega Rom Bachmann (z belim klobukom).

To sicer ni Mrtvo morje, vodo pa so od tam pripeljali v toplice hotela v kibucu Ein Gedi.

Takole nas je po nekaj letih, 6. maja 2017, spet sprejel Sončni Kanin na našem kriteriju zadnjega snega. Mirno smo se lahko pripravili na zadnjo smučarijo v sezoni 2016 – 2017.

Tudi najmlajši rod skiževcev je neizmerno užival tam visoko gori na gori.

KRITERIJ ZADNJEGA SNEGA KANIN 2017 je bil!!!

Končno sem po približno treh letih lahko v vabilu na naše aprilsko druženje v Bovcu spet zapisala polno ime druženja: «Kriterij zadnjega snega 2017».

Naše vztrajanje se je izplačalo in ne nazadnje je bilo bogato poplačano v soboto, 6. maja 2017 na vrhu Kanina. Program, ki so ga pripravili Bovčani z

našimi Milanom Štulcem, Milošem Batistuto, Nevo Blazetič in po dolgem času tudi z Mojco Dumančič je bil res nekaj posebnega. Si lahko zamislite, da so tolminski košarkarji na vrh pritovorili celo koš in to v spremstvu Zmaga Sagadina. Ja, pa so naši fantje še malo tekmovali v metanju na koš. Zato tudi ni bila

težka odločitev, da kar na snegu opravimo še državno prvenstvo v barelah. Toliko za uvod, saj bodo fotografije, ki so jih naredili Milan Štulec, Neva Blazetič, Igor MUšič in po zadnjih informacijah tudi Mojca Dumančič, povedale več kot lahko povedo vse bolj ali manj suhoparne besede. Pa pogledjmo.

Sicer pa smo uživali vsi, čeprav se je vreme proti poldnevu začelo malo spreminjati. Zavel je mrzel veter, od nekod so se pripodili oblaki, vendar se nismo dali pregnati.

Še preden smo se lotili naših drugih športnih aktivnosti nas je vse skupaj čakalo še malo resnosti in delovnih obveznosti. Bovčani so namreč v sodelovanju s tolminskimi košarkarji pripravili novinarsko konferenco na kateri so nam skiževcem in številnim novinarskim kolegicam in kolegom podrobneje predstavili svoje načrte za nadaljni razvoj Sončnega Kanina in Bovca. Pa tudi pomen košarkarske šole za najmlajše, ki že več let poteka pod pokroviteljstvom legendarnega trenerja Zmaga Sagadina in košarkarja Primoža Brezca.

Takole elegantno je začel z meti na koš Miloš Batistuta.

Nadaljeval je Iztok Škofic kar na smučeh. Ni kaj. Kapo dol.

Bojan Glavič pa je s temle metom v koš na vrhu Kanina prekosil skoraj vse sodelujoče. Za las ga je premagal eden od domačinov.

Bojan je tako za drugo mesto iz rok Zmaga Sagadina prejel košarkarsko žogo s podpisom legendarnega trenerja.

Pa ne samo to. Zaslužil si je celo pozornost nacionalne TV hiše. Vsaj na Kaninu. Ker pa tisti večer nisem uspela gledati informativnih oddaj ne morem poročati, če je bilo objavljeno. Morda nam to sporoči Miloš Batistuta na volilnem občnem zboru.

Za konec pa še državno novinarsko prvenstvo v barelah. Priznam, da ne računam več katero po vrsti. Vendar prvič tako visoko nad morjem in na snegu. Ampak, veste prvak pa vedno isti – legenda Janez Čuček. Že nekajkrat v paru z našim Džeplom sta nepremagljiva.

Letos so jima za vrat kar precej dihali Neva Blazetič in Davorin Korn, pa Mojca Dumančič in Milena Zupanič in Nina Prešern v paru z Milošem Batistuto. Prav čudno pa se je nekje v kaninski megli izgubil pri barelah vedno prisoten Franci Ferjančič.

Veseli dekleti 2 X M(Mojca in Milena) v družbi 2 legend naših druženj Janeza in Džepla sta dokaz, da smo po nekaj letih spet doživeli Kriterij zadnjega snega tako kot se spodobi na snegu.....Iz večerne doline pa nimamo fotk. Je pa bilo veselo.

Ali se kaj čudite, da vedno zmaga? Taka koncentracija in natančnost pri metu morata prinesiti uspeh in na koncu zmago.

Takole natančno sta zmagovalca merila vsako vrženo barelo svojo in tudi svojih nasprotnikov.

V soboto zjutraj smo si samo še rekli: »Prihodnje leto pa spet.« Potem pa eni domov, drugi delat, nekateri pa so uspeli kar štiri ure pohajati po poteh in bregovih Soče in Koritnice.
Meta Verbič

IN POTEM
JE PRIŠLA
JESEN

Skiževci so šli po gobe ...

... no, ne čisto zares, le pridružili so se novinarjem celjskega aktiva ob gobarskem dnevu. Na celjskem je namreč že več desetletij navada, da novinarji v poznavanju gob tekmujejo s priznanimi aktivisti društva gobarjev Biserica. Novinarji vsako leto znova ugotavljajo, da je vrst gob v naših gozovih vedno več. Ali pa jih ne prepoznajo. Tokrat so gobarji nabrali in predstavili novinarjem gobe z registriranimi slovenskimi imeni (latinska so pustili tokrat vnemar) in naloga detektiranja gob je bila še težja. Medvedja taca je lahko tudi lisičji kremplj. Skiževcev je bilo na srečanju za en dober kombi, pa tudi nekaj gobarskega znanja so prinesli in odnesli. Petek v septembru je minil z obljubo, da velja komaj začeta srečanja nadaljevati. Že zato, da ne pride do morebitnih zastaritev ali drugih nevspešnosti pri nabiraju gob, ki jih sicer na snežnem srečanju skiževcev pač ni.

Duška